

Als vals spel tot moorden leidt

Doodsklap

Peter van Beek

QV Uitgeverij 2024

QV Uitgeverij
Postbus 1027
6501 BA Nijmegen
The Netherlands
Tel: 0031 (0)6-53510166
Website: www.qvuitgeverij.nl
E-mail: info@qvuitgeverij.nl

1e druk 2024 – Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Anima communicatie & vormgeving
Foto's: Jan Peter Mulder (cover) en Birgit de Roij (achterflap)
Druk: PRINTSUPPORT4U
ISBN 9789492435231
NUR 332

www.texelsethriller.nl

© Peter van Beek/ QV Uitgeverij, 2024 – Doodsklap

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Niemand kan mij herkennen, ik heb een kussen onder mijn jas gepropt waardoor ik dikker lijk. Ik draag een gebreide muts en een zonnebril. Loop strompelend, alsof ik kreupel ben.

In mijn rechterhand houd ik een plastic boodschappentasje vast. Het lijkt alsof ik in mijn hoofd een gesprek met mezelf voer. Dat doe ik vaker. Ik heb fantasieën die ik met niemand deel. Soms zijn ze zo sterk dat ik ze moet uitvoeren. Dat gaat me vast nog eens de kop kosten – ik grinnik om de uitdrukking –, maar ieder mens komt ooit aan zijn eind.

Ik wandel rustig vanaf de camping naar het voetbalveld. Het is nog schemerig en fris, misschien heeft het zelfs gevoren.

De inhoud van het boodschappentasje is niet zwaar – ik denk twee kilo – en toch voelt het gewicht als een zware last. Ik ben gedwongen, het moet gebeuren, ik ben vreselijk bang voor die klotzak.

Achter me blaft een hond, waarschijnlijk vanaf de camping.

Het voetbalveld is berijpt, het heeft dus iets gevoren.

Ik zet het tasje in het gras en plaats de inhoud op de doellijn.

‘Die ogen,’ zeg ik hardop. ‘Een vals spoor.’

Ik heb nog nooit zoiets gezien

Vrijwilliger Daan Graat zette zijn fiets naast de kleedkamer van voetbalclub De Koog en wreef zijn handen warm. Hij was de zeventig ruim gepasseerd en de laatste jaren had hij steeds meer last van koude handen en voeten. Al tientallen jaren maaide hij in het groeiseizoen het gras, zorgde ervoor dat de lijnen goed zichtbaar bleven en liet hij de netten repareren als dat nodig was. Samen met een andere vrijwilliger maakte hij na afloop van een thuiswedstrijd de kleedkamers schoon. Vooral als het regende was dat altijd een hele klus, want de jongens namen gras en modder mee die onder hun schoenen plakten.

Graat glimlachte. Vanmiddag zou de bekerwedstrijd tegen Texel'94 op het programma staan. De Koog zou zeker winnen. Sinds enkele maanden speelde Ryan Wijnvat voor de club, een oudere speler die in zijn jonge jaren voor Vitesse was uitgekomen. Met zijn gezin was hij in De Koog komen wonen. 'Ik vind het heerlijk hier,' had hij een keer tegen Graat gezegd. 'We wonen hier lekker rustig.'

Dat klopte, wist Graat. Wijnvats huis lag in het buitengebied van De Koog, op een plek waar zelfs zomers geen toeristen kwamen.

Hij begon de dag altijd met een inspectieronde op het veld. Soms lag er een graspol los, of waren er molshopen. Een keer had hij een dode meeuw gevonden. Ook controleerde hij de doelnetten en plaatste cornervlaggen.

Deze keer kwam hij niet ver, want vrijwel direct toen hij het veld opstapte, zag hij het hoofd op de doellijn staan. Graat sloeg

een hand voor zijn mond, voelde zijn hartslag eerst een tel overslaan en daarna versnellen. Het bloed leek door zijn lichaam te suizen.

Na enkele seconden liep hij stram naar de doellijn en zag dat de ogen openstonden. Toen hij beter keek, constateerde hij dat het hoofd geen oogleden had. Hij griezelde van het idee dat ze weggesneden zouden kunnen zijn.

Het hoofd had een intens bleke huid en kort haar. Op de wangen waren vlekken zichtbaar. De oren waren opvallend klein, net als de neus.

Pas nu drong het tot Graat door dat het hoofd stonk, een walgelijke lucht.

Ik moet 112 bellen, dacht hij en pakte zijn telefoon uit zijn broekzak. Hij toetste het nummer in en kreeg vrijwel onmiddellijk een agent van de alarmcentrale aan de lijn. ‘Welke hulpdienst hebt u nodig? Een ambulance, politie of de brandweer?’ De stem van de vrouw was rustig.

‘Politie,’ zei Graat. Zijn stem leek verstopt, het woord kwam er grommend uit.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik heb een hoofd gevonden.’

De vrouw bleef even stil. Graat hoorde haar ademhaling. ‘Een hoofd?’

‘Op de doellijn van SV De Koog staat een hoofd.’

‘U blijft daar totdat de politie is gearriveerd. Bent u alleen?’

‘Klopt, er is verder niemand op het veld.’

‘Graag nog even uw naam.’

Hij zei hoe hij heette.

‘Het kan even duren, want de politiebezetting op Texel is niet groot.’ De vrouw verbrak de verbinding.

Graat stopte zijn telefoon weer in zijn jaszak en liep bij het hoofd vandaan. Hij keek graag naar politieries en wist dat de plaats delict vervuild kan worden door iemand die daar in principe niets te zoeken had. Hij droeg altijd schoenen met een diep profiel, dus de forensisch rechercheurs zouden die kunnen vinden. Hij zou straks zijn schoenzolen laten zien.

Hij besloot op de parkeerplaats te wachten en begon op en neer te lopen. Een paar keer snoof hij luid. De lucht van het hoofd leek zich in zijn neus genesteld te hebben.

Hij had plotseling zin in een sigaret, hoewel hij al twintig jaar geleden gestopt was. Heel soms kwam de lust terug als een echo uit het verleden. Hij haalde een paar keer diep adem en de behoefte aan een sigaret zakte snel weg.

Zijn telefoon rinkelde.

Het was zijn vrouw Rita die altijd bezorgd was en soms wel drie keer op een ochtend belde.

‘Ben je veilig aangekomen?’

‘Zeker.’

‘Is er iets, je stem klinkt vreemd.’

‘Ik heb iets vreselijks gevonden, maar ik kan het niet over de telefoon vertellen. Kun je naar de parkeerplaats van de voetbalclub komen?’

‘Dat is de eerste keer dat je dat vraagt als het niet regent.’

‘Ik heb je nodig, er staat hier iets verschrikkelijks.’

En zeker niet in één klap

Rechercheur Lone Telander lag nog op bed toen haar telefoon overging. Ze wreef in haar ogen en pakte haar iPhone die op het nachtkastje lag.

‘Lone, zeg het maar.’

‘Op het veld van voetbalvereniging De Koog is een menselijk hoofd gevonden, op de doellijn.’

‘Grapje zeker?’

‘Nee, er zijn al vier collega’s ter plekke.’

‘Waarom bel je me dan nu pas?’

‘Omdat we wilden checken of de melding echt was.’

‘Dat snap ik.’

Telander stapte uit bed. Ze droeg een kort, katoenen nachthemd.

‘Heb je de forensische collega’s al gebeld?’

‘Zeker, die moeten zoals je weet uit Alkmaar komen. Dat kan dus nog wel twee uur duren.’

‘Ik ben er over een half uurtje. Dat hoofd rolt vast niet zomaar het veld af.’

De vrouw aan de andere kant van de lijn lachte. ‘Alleen als je ertegenaan schopt.’

‘Dat is ongepast.’

‘In Zweden was dat in de negentiende eeuw heel normaal. Daar trapte men tegen schedels.’

‘Waarom moet ik dat weten?’

‘Je hebt een Zweedse achternaam.’

‘Je vergist je, het is Deens. Ik ga me aankleden.’

‘Oké, succes met deze zaak.’

Telander liep de badkamer binnen en ging naar de wc. Daarna trok ze het nachthemd uit en zocht in haar uitpuilende kledingkast naar een spijkerbroek, een shirt en een wollen trui. De kleding was gedateerd. Ze droeg altijd kleren van haar overleden moeder. Sommige broeken en truien waren versleten, maar dat kon haar niet schelen. Haar moeder – inmiddels was het veertig jaar geleden dat ze was overleden – maakte nog iedere dag deel uit van haar leven. Ze was er zelfs voor in therapie gegaan. Ze koesterde het gemis en wilde geen afscheid van haar moeder nemen.

In de keuken dronk ze staande een espresso, waarna ze een winterjas van de kapstok trok. Buiten stond haar oude, gebutste Dodge die haar in al die jaren nog nooit in de steek had gelaten. Ze reed het erf af richting De Koog waar ze twintig minuten later aankwam.

Op de parkeerplaats stonden twee politieauto's. Twee collega's hielden de nieuwsgierigen op afstand.

Zonder iets tegen de agenten te zeggen, liep ze het veld op.

Ze had in haar leven als rechercheur al veel slachtoffers gezien, maar nog nooit een hoofd zonder lichaam. Het was onwerkelijk alsof haar hersenen niet wilden geloven wat ze zag: een hoofd zo groot als een voetbal. Het haar zat op de huid geplakt en ze rook de lucht die bij ontbinding hoort. Het hoofd moest dus minstens een paar dagen oud zijn, maar ze wist dat het net zo goed korter of langer kon zijn. Er zijn veel omstandigheden die het ontbindingsproces kunnen versnellen of vertragen.

‘De man die het hoofd vanmorgen heeft gevonden, heeft 112 gebeld,’ zei een agent die tegen de verste doelpaal leunde, een voet tegen het aluminium.

‘Anders waren jullie hier niet, toch?’ Telander keek de agent niet aan. ‘En heb je niet geleerd dat je geen sporen na moeten laten op een plaats delict? Ga uit het doel.’

De agent deed meteen wat hem gevraagd werd. Zijn collega, een vrouw van een jaar of dertig, liep een paar passen achteruit. Ook zij stond te dicht bij het hoofd.

Telander zakte door haar knieën en keek naar het gezicht. Het was een man, want het hoofd had een stoppelbaard. De leeftijd was moeilijk in te schatten. ‘Tussen de dertig en de vijftig,’ mompelde Telander.

Ze stond op. ‘Hebben jullie de schouwarts gebeld?’

‘Een kwartier geleden,’ zei de vrouwelijke agent. ‘Ze moet er zo zijn.’

Telander keek rond. Er was niemand op het veld, maar tussen de struiken en bomen een meter of tien naast het veld stond een lange man die foto’s maakte met een telelens.

‘Hé!’ riep Telander. ‘Je mag geen foto’s maken.’ Ze beende naar de zijkant van het veld. De fotograaf bleef gewoon staan.

‘Erwin Tichelaar,’ zei de man. Hij had een licht Amsterdams accent. ‘*Texelse Courant*.’

‘Ik ken je niet,’ antwoordde Telander.

‘Dat kan kloppen, want ik ben pas sinds half augustus in dienst.’

Telander liep naar Tichelaar toe. Hij stak zijn hand uit.

‘Ik geef geen handen meer, niet sinds corona,’ zei Telander. ‘Dat is het enige voordeel dat de epidemie heeft gebracht: geen gezoen en handen schudden meer. Ik heet trouwens Lone Telander, recherche Texel.’

‘Dat wist ik al. Je bent een beroemdheid op het eiland.’ Tichelaar snoof, met opengesperde neusgaten. ‘Het lijkt erop dat er een hoofd in het doel staat.’

‘Als je daar een foto van hebt gemaakt dan mag je die niet publiceren. Dat kan het onderzoek belemmeren. Bovendien is het onkies.’

‘Weet je van wie het hoofd is?’

‘Daar kan ik geen antwoord op geven.’

‘Man of vrouw?’

‘Geen commentaar.’

‘Leeftijd?’

‘Je verspilt je tijd. Ik geef toch geen antwoord.’

‘Jammer, als je mij in vertrouwen neemt, beloof ik je dat je alles wat ik zal publiceren, eerst aan jou laat lezen.’

‘Dat heb ik vaker gehoord. Ik kan je niet op je woord vertrouwen.’

‘Waarom niet?’

‘Journalisten zijn op zoek naar nieuws en achtergronden van het nieuws. De meesten zijn niet integer is mijn ervaring.’

‘Er is een journalistieke code.’

‘Die regelmatig opgerekt wordt.’

‘Heb jij überhaupt wel vertrouwen in de mensheid?’ Tichelaar lachte met een scheve mond. Hij had een onregelmatig gebit.

‘Ik heb geen zin om met jou in discussie te gaan over de aard van de mens, ik moet een zaak oplossen.’ Ze draaide zich om en liep terug naar het veld.

‘Ik ben honderd procent te vertrouwen!’ riep Tichelaar.

Telander stak een vuist in de lucht en hield zich in. Haar wijsvinger bleef verborgen.

Ze zag een vrouw die op haar hurken voor het hoofd zat. Het was Liesbeth Moesbergen, huisarts in Den Burg. Telander kende haar.

‘Hé, Liesbeth.’

De arts stond op. Ze was van Telanders leeftijd, haar in een vlecht. Ze droeg een trainingspak en joggingschoenen.

‘Je was aan het hardlopen toen je gebeld werd?’

Moesbergen knikte. ‘Dat doe ik altijd op zaterdagochtend.’

‘Ook als je weekenddienst hebt?’

‘Klopt, ik word bijna nooit opgeroepen zo vroeg in de ochtend.’ Moesbergen bukte zich weer. ‘Wist je dat ze vroeger soms niet zeker wisten dat iemand dood was? Daarom zijn er in de achttiende eeuw mensen begraven die in hun kist aan een touw konden trekken dat boven de grond een bel liet luiden. Wat men wel zeker wist: als het hoofd gescheiden was van de romp, was iemand onomstotelijk dood. Misschien zijn er daarom wel zoveel mensen, ook koningen en koninginnen, onthoofd. Zonder hoofd is leven onmogelijk.’

‘Hoe is het hoofd van de romp gescheiden?’ vroeg Telander.

‘Ik denk met een bijl, en zeker niet in één klap, daarvoor is de wond te onregelmatig.’